

SLOVENIA-SEURAN TIEDOTE-KESÄ 2015

Kuva: Timo Laukas

Draco Jancar seuran vieraana- Kari Klemelän uunituore suomennos
Slovenian kirjallisuuden tuoreimmat suru-uutiset
Matkakertomus keväisestä Sloveniasta

Julija Potrc kääntää suomalaista kirjallisuutta
Taneli Haro orkideoiden ja jazzin juurilla Cerknossa
Sasa Arhar rakastaa Suomea
Ravintolapäivä

Seuran nettisivu: sloveniaseura.nettisivu.org ja olemme myös facebookissa,
Sähköpostia: [info.sloveniaseura\(at\)gmail.com](mailto:info.sloveniaseura@gmail.com)

Hyvää kesää Ystävät!

Nyt se on alkanut, kesä! Tai ainakin yksi lähes helteinen kesäpäivä on jo koettu, hieman ennen kesäkuun puoliväliä. Takana on pitkä kevät, ja nyt toppatakin voi ehkä siirtää syrjään, ainakin hetkeksi. Toisaalta, muutaman helteisen päivän jälkeen alamme aivan varmasti valittaa liiasta lämmöstä, mutta sehän kuuluu asiaan. Säävät ovat taattu puheenaihe, olivatpa ne sitten hyviä tai huonoja.

Slovenia-seuran kevätkausi päättyi slovenialaisen kirjailijan Drago Jancarin vierailuun aurinkoisena kesäkuisena lauantaipäivänä Helsingissä. Seurasimme hänen, ja seuramme kunniapuheenjohtajan, suomentaja Kari Klemelän mielenkiintoisen keskustelun Jancarin kirjasta *Sinä yönä* näin hänet. Suomennos ilmestyi juuri muutamaa päivää ennen kirjailijan Suomen vierailua. Helsingistä sekä Jancar että Klemelä suuntasivat Lahden kansainväliseen kirjailijakokoukseen.

Kuva: Aira Pellinen

Syyskauden ohjelmassa on mm. Turun kansainväliset kirjamessut, jossa olemme mukana Mansarda-kustantamon kanssa sekä monia muita tapahtumia. Niistä kerromme lisää elokuussa.

Lämpimiä kesäpäiviä vilvoittavien tuulien myötä! T.Aira

Orkideoiden lumoa ja 20. Jazz Cerknossa

Muutaman vuoden tauon jälkeen pääsin jälleen käymään Sloveniassa ja erityisesti Cerknon kaupungissa. En ole ihan varma onko Cerkno kaupunki vai lasketaanko se kyläksi. Asukkaita kun on suurin piirtein 2500 ja keskustassa on vain muutama kauppa. Ravintola ja kahvilapuoli on sitten sitäkin paremmin edustettu. Cerknossahan on mainio hiihtokeskus ja asiakkaita riittää useampaankin kahvilaan talvikaudella.

Oma kiinnostukseni kohdistuu kuitenkin kevääseen, musiikkiin ja retkeilyyn vuorilla. Jazz Cerknoa juhlittiin nyt jo 20. Kerran. Ohjelmisto oli tällä kertaa enimmäkseen free-jazzia. Tuo jazzin alalaji vaatii kuulijalta melkoista intohimoa. Joten festivaalin anti ei ollut tällä kertaa ihan oman makuni mukaista musiikkia. Kolmipäiväisen festivaalin tunnelma oli kuitenkin edelleen sama välitön ja konstailematon kun aikaisemminkin. Ja ah mitä mustekaloja kokit paistoivatkaan telttaravintolassa. Hotelli Cerknolla on jazzien aikaan erinomaiset hintatarjoukset festivaalivieraille, joten asuminen ei budjettia pahemmin rasittanut. Hotellista kävelee muutamassa minuutissa festivaaliteltalle ja koska olemme maaseudulla, matkan varrelle osuu myös navetta.

Cerknossa satoi lähes koko viikon mutta retkeilimme silti joka päivä vuorilla. En voi vastustaa hienoja keväisiä kukkaniittyjä ja mahtavia vuoristometsiä. Purot solisivat ja rinneniityt loistivat milloin sinisinä, milloin keltaisina. Harrastan myös luonnon orkideoja, suomalaisittain kämmeköitä. Slovenian lajikirjo on huomattavasti laajempi kuin Suomen joten tälläkin kertaa bongasin helposti 14 eri lajia kukassa. Muutama laji vasta aloitteli kukintaansa. Orkideoja on helppo löytää. Niitä kasvaa sekä niityillä että metsissä polkujen varrella ja jopa aivan tienpenkereillä.

Tällaisella orkidearetkellä osuimme myös maatilamatkailuun erikoistuneelle tilalle joka on erikoistunut hevosvaelluksiin. Maatilan ravintolassa oli sadepäivän vuoksi meidän lisäksi vain kaksi asiakasta joten tilan isännällä oli aikaa jutella ja kysellä mistä tulemme. Isännällä oli yllään kunnon teurastajan takki sillä sikapossu oli päässyt eilen hengestään ja tänään se oli jo lautasella. Oli makkarantekopäivä. Joimme lasilliset paikallista viiniä ja kilistelimme possun kunniaksi. Ruoka oli taivaallista ja taas kerran slovenialainen ystävällisyys sulatti sydämet. Kieltä taitaville vihjeeeksi, Slovenian orkideoista on julkaistu erinomainen Branko Dolinarin kirjoittama kirja.

http://etrgovina.pipinova-knjiga.si/strokovna-gradiva/i_243_kukavicevke-v-sloveniji

www.orhideje.si

Teksti ja kuvat: Taneli Haro, TV-ohjaaja, Yle

Kuva: Sirpa Spoljaric

RAKASTAN SUOMEA

Kaikki täällä kirjoittavat rakastan Slovenia, tykkään Sloveniasta,... mutta nyt minä kirjoitan miksi rakastan Suomea. Minä tulin ensimmäistä kertaa suomessa lokakuussa 2010. Minun poikaystäväni Lovro myös slovenialainen oli jääkiekkoilija Rovaniemellä, ja kävin tapaamassa häntä. Kun jääkiekkokausi päättyy, Lovro tuli takaisin Sloveniassa. Kolme vuotta jälkeen hän sanoi että haluaa mennä takaisin Suomessa, koska se on hänen koti, ja haluaa asua siellä. Hän rekisteröidy Vierumäen urheiluopiston koulun ja oli hyväksytty. Koska rakastan hänen paljon, sanoin että menen hänen kanssa asumaan Suomessa. No niin elokuussa 2013 hän muutti, ja lokakuussa minä. Kaikki ystävät kysyivät, miksi sinä menet Suomessa, tuolla on kylmä, tumma, masentava, Suomessa ei ole aurinkoa, vuoria... En tiedä miksi, mutta kun olin ensimmäistä kertaa Rovaniemellä, tunsin rauhalista, rentoutunutta... Tiedätkö tunteen "I could live there". Minä sanoin kaikille että jos sinä olet positiivinen, jos sinä asut sinun rakas kanssa, millään muulla ei ole väliä.

Ensimmäisten kuukausien ei oli helppoa, koska minulla ei ollut kaverit, Vierumäki on metsän keskellä, meillä ei ollut autoa, minä en puhuin suomea... Tammikuussa aloitin Suomea 1 kurssi Heinolassa, mutta koska olimme vain kaksi opiskelijaa, opettaja sanoi että kurssi on peruutettu. Sitten sanoin ok, menen opiskelemaan kurssin Suomea 2. Eh, me opiskelimme vain numerot, ja vihannekset... ei kielioppi. Viimein sain hyviä kurssia Lahdessa. Etsin myös työtä, mutta mitään. Kaikki sanovat että jos sinä et puhu suomea, et saa työpaikan. Osaan puhua monta kieltä, englantia, espanjaa, kroatiaa, serbiä, vähän saksaa ja venäjää, mutta ei auttaa. Kun saan oleskeluluvan kesäkuussa sanoin että se on aika tehdä jotain. Päätin olla yrittäjä ja sovelsin starttirahalle.

Me muutimme myös Heinolassa, koska Lovro sai työpaikkaa siellä. Minä tapaan Seppo Laaksonen, ja hän auttoi minua paljon, miten täyttää starttirahan lomakkeen suomeksi, hän auttoi minua, kävin kokouksissa, ja minä sain starttirahan. Seppo työnsi minut kuinka paljon suomalaiset ovat vaatimaton. Minä soitan hänelle minun enkelini, koska hän auttaa minua paljon, ja hän aina sanoo eiii, eiii!

Ihmiset ovat myös ujo, mutta minulla en ole ongelmia, koska vaikka sanon että en puhu hyvää suomea, kun odotan bussia haluavat puhua minun kanssa, kaupassa haluavat minun kanssa. Niin ovat puhelias. Suomalaiset ovat maailman rehellisin kansa! Lovro menetti hänen puhelimensa ja lompakkonsa mutta hän saa sen takaisin! Sitten luonto! Ahhh, mitä kirjoittaa? Metsää, järviä, eläimiä, ilmaa... Rakastan, rakastan, rakastan! Talvessa lunta ja revontulia, kesässä kieloja, mustikkoja, syksyissä sieniä, mitta muuta sinä haluat? Meille Suomi on paras! Suomi on jotain että Slovenia ei ole, mutta en tiedä mitä. Onko rauha, tuoksu, ihmiset, luonto...? En tiedä!

Jälkeen yksi ja puoli vuotaa että asun Suomessa puhun vähän suomea, mutta en ymmärrä hyvää koska puhutte tosin nopeasti ja hiljainen. Lopetin kurssi Suomea 1B, mutta koska opettaja oli paras opin tosin paljon (no niin, opettaja sanoi). Toivon että jonain päivänä voin puhua sujuvaa. Nyt me asumme Kouvolassa, Lovro on jääkiekko vastuvalmentaja ja minulla on toiminimi. Ehkä meidän elämämme ei ole niin helppoa kuin Sloveniassa, mutta teemme kaikki, jäämme tänne.

Teksti ja kuvat: SAŠA ARHAR

Julija Potrč työssään: Suomalaista kirjallisuutta Sloveniaan

Saisio, Oksanen, Tamminen, Saarikoski, Hotakainen, Parvela, Nopolat.....

Seuraava artikkeli on julkaissut aiemmin keväällä Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran(SKS) blogissa. Julija oli Suomenlinnassa kääntäjävierana.

Kuva: Andrej Hočevár

Novellien kääntämisen erityinen taito

Maaliskuussa 2015 minulle annettiin mahdollisuus työskennellä kolme viikkoa Suomenlinnan residenssissä uuden käännöksen parissa. Hain residenssipaiikkaa FILiltä, joka vuokraa kääntäjäresidenssiä varten tilat HIAPilta. HIAPin residenssivieraat ovat lähinnä kuvataiteilijoita, mutta meitä kääntäjiä oli siellä kaksi samaan aikaan: Irene Sorrentino Italiasta ja minä.

Toisin kuin useat muut residenssit, Suomenlinna ei ole syrjäinen paikka maaseudulla, vaan se on pääkaupungin kupeessa: lautalla pääsee saareen noin 15 minuutissa. Ja kuitenkin Suokki on kuin oma pieni maailma, melkein kuin asuisi kylässä jossa ihmiset tuntevat toisiaan ja autoja näkee vain harvoin. Asuntoni sijaitsi 10 minuutin kävelymatkan päässä lauttalaiturilta tyylikkäässä punatiilitalossa (kuvassa) ja siellä oli kaikkea, mitä tarvitsin: oma keittonurkkaus ja kylpyhuone, sänky ja tietysti työpöytä.

Residenssin aikana käänsin Rosa Liksomien novelleja kokoelmasta Tyhjän tien paratiisit sloveeniksi. Ihmiset joskus luulevat, että novelleja on ylipäättään helpompaa kääntää kuin romaaneja koska ne ovat lyhyempiä. Kirjailijat saattavat aloittaa uransa kirjoittamalla novelleja ja siirtyvät myöhemmin romaaneihin. Olen aina pitänyt novelleista, mielestäni hyvä novellikokoelma voi olla yhtä vaikuttava lukukokemus kuin romaani, joskus jopa enemmänkin.

Kokemus on myös opettanut minulle, että novellit ovat haastavaa käännettävää: kun kerran pääsee romaanin tyyliin ja tutustuu hahmoihin, kääntäminen sujuu (ainakin joskus) suhteellisen nopeasti, kun taas jokaisessa novellissa on uudet henkilöt ja uudet tilanteet, jokaisessa pitää löytää oma rytmi ja tyyli.

Tämä pitää paikkansa varsinkin Rosa Liksomien novellien kohdalla. Rosa Liksom on oikea novellien mestari, joka pystyy luomaan kokonaisen maailman sivulla tai kahdella. Vaikka kokoelma Tyhjän tien paratiisit ilmestyi jo vuonna 1989, se on yhtä vahva ja kiinnostava kuin ilmestymisvuotenaan. Liksom käyttää novelleissaan usein puhekieltä tai murre sanoja, ja se onkin iso haaste kääntäjälle. Mitä tehdään esimerkiksi, kun kirjailija käyttää Lapin murretta? Käytetään käännöksessä esim. slovenialaista murretta, että efekti olisi sama kuin alkuperäisessä tekstissä? Mutta sitten joku saattaa ihmetellä, miksi teoksessa, joka sijoittuu selvästi Suomeen, puhutaan vaikka pohjoisslovenialaista murretta. Toisaalta, jos käytetään yleistä kirjakieltä, novellit menettävät liian paljon. Toistaiseksi olen ratkaissut ongelman niin, että käytän yleistä sloveenin puhekieltä, kun alkuperäisessä tekstissä käytetään puhekieltä, ja lisäsin tiettyjä murre sanoja sinne, missä käytetään murretta. Näin lukija tietää että kyseessä ei ole yleiskieli, mutta silti valitut murre sanat eivät sijoita teosta liian voimakkaasti yhdelle Slovenian murrealueelle.

Tällaisia asioita pohdiskelin residenssin aikana Suomenlinnassa. Kääntämisen lisäksi oli erittäin hyödyllistä, että kävimme Irenen kanssa tapaamassa kustantajia Helsingin keskustassa ja saimme vinkkejä uusista kirjoista, joita kannattaisi kääntää.

Julija Potrč

PS. Viimeisimmät työstettävät kirjat Julijalla ovat Tommi Kinnusen Neljän tien risteys ja Kari Hotakaisen Luonnon laki. Kiitos Julijalle myös suomalaisten lastenkirjojen kääntämisestä!

Kuva: Aira Pellinen

Kari Klemelä: Lisää suru-uutisia kirjallisuusmaailmasta

Tehdessäni loppuvuoden 2014 tiedotteeseen Žarko Petanin nekrologia en arvannut, että hän olisi vasta pitkän in memoriam -sarjan ensimmäinen. Sen jälkeen tuoni niitti Slovenian kirjailijakunnasta ja samalla ystäväpiiristäni lyhyessä ajassa monta muutakin: 7.11. Kajetan Kovič, 27.12. Tomaž Šalamunin, 31.1. David Šalamunin ja 23.4. Sergej Verčin. Lisäksi 15.12. kuoli makedonialainen kirjailijatuttuni Igor Isakovski.

Mariborissa 21. lokakuuta 1931 syntynyt **Kajetan Kovič** oli yksi runoilijoista, jotka julkaisivat 1953 sittemmin klassikoksi muodostuneen runokokoelman *Pesmi štirih* (Neljän runot). Näistä neljästä on elossa 4. heinäkuuta 90 vuotta täyttävä Ciril Zlobec. Janez Menart ja Tone Pavček poistuivat joukosta 2004 ja 2011. Tapasin heidät kaikki ja sain jokaiselta nimikirjoituksen - niitä pyydän vain harvoilta ja valituilta. Kovič kirjoitti paljon lapsuudenmaisemistaan Gornja Radgonassa ja Murajoella. Lastenkirjailijana hän loi 1975 edelleenkin yhtä rakastetun *Maček Murin*, Muri-kissan. Lisäksi hän sloveeninsi runoutta saksasta, ranskasta, unkarista ja slaavilaisista kielistä. Olen suomentanut Kajetan Kovičilta vain runon "Ukot" kokoomateokseen *Kadonnutta kahvilaa etsimässä* (Eero Balk & Tapani Kärkkäinen, 2000). Lyyrinen pienoisoromaani *Profesor domišljije* (Mielikuvituksen professori) jäi vuosia sitten kesken, mutta ehkä sekin vielä joskus ilmestyy.

Slovenian lyriikan kirkkain tähti **Tomaž Šalamun** syntyi Zagrebissa 4. heinäkuuta 1941 ja kuoli Ljubljanassa joulun jälkeen. Häneltä suomensin ja toimitin Anni Sumarin kanssa teoksen *Kultasilmäinen mies, valitut runot vuosilta 1966-2006* (WSOY / NVL 2006). Lisäksi olen suomentanut Šalamunin runoja useisiin lehtiin ja kirjallisuustapahtumiin. Häntä onkin käännetty kymmenille kielille. Šalamun vieraili Turun kirjamessuilla 1999 ja Helsingin festivaalilla 2003. Hänen esikoisteoksensa *Poker* (Pokeri) aiheutti ilmestyessään 1966 kohun kielellisen anarkisminsa takia. Runoilijalla oli vaikeuksia myös poliittisista syistä.

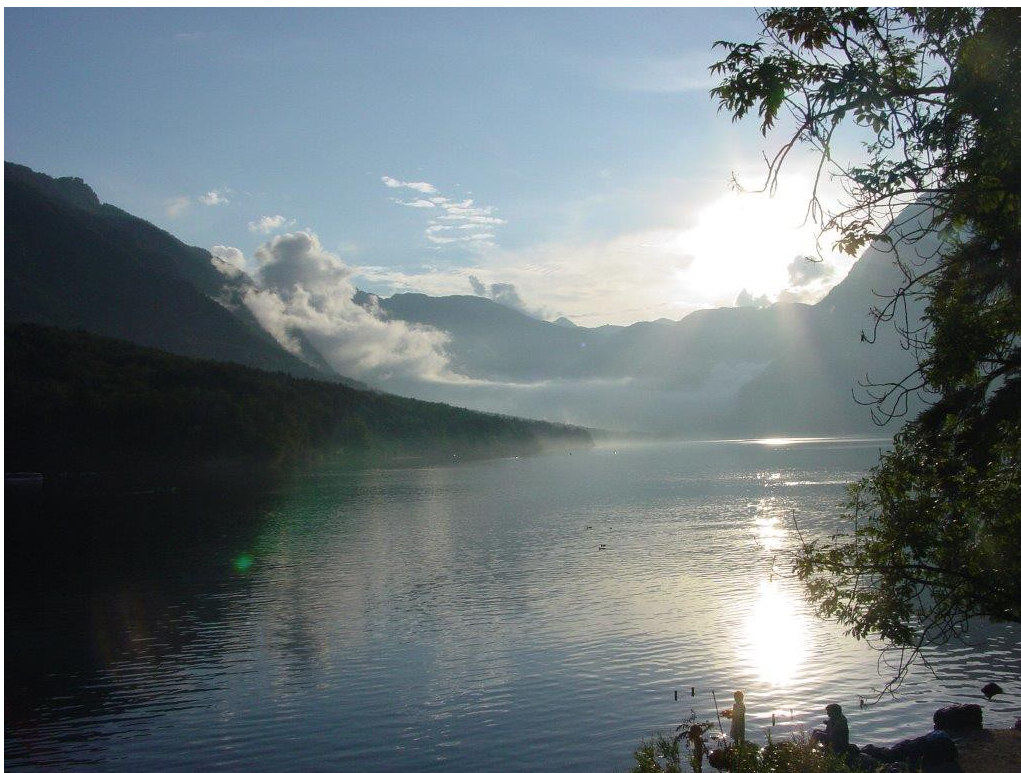
Myöhemmin hän asui pitkiä aikoja ulkomailla ja varsinkin Yhdysvalloissa, jossa hän oli arvostettu luennoitsija ja kirjallisuuden opettaja.

Kirjoittaminen oli Šalamunille helppoa, ja usein runot syntyivät lentokenttien odotussaleissa, kuten hän itse kertoi. Hän ehti julkaista nelisenkymmentä kokoelmaa. Viimeiset ovat sellaisia kielellisiä iletulitteita, etteivät ne enää auenneet kaikille. Vuosien varrella tapasin Šalamunin ja hänen vaimonsa, kuvataiteilija Metka Krašovecin lukuisia kertoa heidän kotonaan Ljubljanan Dalmatinovalla, Bledissä ja muualla. 2004 vierailin Tomažin luona Berliinissä hänen asuessaan Uhlandstrassella akatemian stipendiaattina. Tomažin ensimmäinen vaimo (he olivat eronneet) Maruša Krese kuoli 2013. Hänen ja Tomažin poika, vuosikymmeniä vaikeaa munuaissairautta potenut **David Šalamun** kuoli nelikymmenvuotiaana Grazissa runsas kuukausi isänsä jälkeen. Isän hautajaisissa Ljubljanan Žalessa David istui pyörätuolissa. Sairaus, koko ajan voimistuvat kivut ja molempien vanhempien menetys lyhyen ajan sisällä olivat liikaa, ja hän valitsi kuolinhetkensä itse. David Šalamun kirjoitti useita teoksia sairaudestaan ja dialyysihoidoista, lapsuuden muistoista ja matkoista. Tapasin Davidin vain kerran, elokuussa 2012 Ptujn lähellä Metka Krašovecin näyttelyn avajaisissa, mutta aina tavatessamme Tomaž puhui lapsistaan Davidista ja Annasta.

Triestessä 1948 syntynyt **Sergej Verč** kuoli 23. huhtikuuta 2015 Gabrovica pri Komnussa Karstilla, jonne hän muutti jäädessään eläkkeelle. Hän oli kirjailija, ohjaaja ja vuoteen 2006

Triesten radion toimittaja. Hän ohjasi näytelmiä ja kuunnelmia sekä kirjoitti näytelmiä, dekkareja, satiireja ja sketsejä. Boris Kobalin kanssa hän esiintyi monissa radio- ja televisiosatiireissa. Sergej Verč kirjoitti neljä salapoliisiromaania, joista suomensin 2012 Mansardalle *Hautajaisilveilyn*. Siinä komisario Benjamin Perko tutkii lavastettua kuolemantapausta Triesten ja Karstin maisemissa. Viime vuosina tapasimme Sergejtä ja hänen Minu-puolisoaan useita kertoja Gabrovican talossa, jonka kauniin puutarhan katoksessa kasvaa perinteisen viiniköynnöksen sijasta kiivejä. Kylässä Sergej ja Minu ohjasivat ja esittivät viime vuosina useita näytelmiä. Marraskuussa he vierailivat Izolan-asunnossamme. Sergej nousi portaat kolmanteen kerrokseen tavallista hitaammin mutta yhtä hyväntuulisena kuin aina. En arvannut, että tapaaminen jäisi viimeiseksi.

Kari Klemelä

Ukot

Eivät tähdet ole vanhenneet, vain hiekka
valkeilla puistokujilla on nyt mustaa
ja kultakilvin kutsuu vanha kahvila
enää ukkoja karistamaan tuhkaa.
Loppukesän yöt pienellä terassilla
ja kelmeänvihreiden kaasulyhtyjen
valot hehkuvat kuin unohdettu aika
tuolla puolen ilon ja surun päivien.

län painamat ukot istuvat joutilaina
vuosien takaisine muistoineen
mietteissään entisten tyttöjensä kanssa
sanomatta jääneine lauseineen.
Tule, viimeinen isäntä. Vanhan kahvilasi
kilpi matalan oven päällä alkaa himmetä.
Tule ja sammuta kultaniestimilläsi
vihreä valo vihreistä silmistä.

Kajetan Kovič'in runo "Ukot" kokoomateoksessa *Kadonnutta kahvilaa etsimässä* (Eero Balk & Tapani Kärkkäinen, 2000). Suomennos on Kari Klemelän.

Keväinen Slovenia 2015

Päätimme pienen ystäväporukan kanssa tehdä pikavisiitin keväiseen Sloveniaan. Ajankohta ennen huhtikuun puoliväliä osoittautui varsin mainioksi. Kesäisistä helteistä ei siellä vielä ollut huolta, mutta kesä tuntui olevan selvästi jo lähempänä kuin täällä koti-Suomessa.

Matkan mottona oli: lepäillään, ulkoillaan, ja jokainen voi tehdä, mitä haluaa. Ja alunperin ei siis mitään ohjelmaa, vain mukavaa oleilua Hannan ja Chrissin viihtyisässä Lipizzaner Lodgessa Landolissa, Postojnan ja Predjaman linnan läheisyydessä. Etukäteen kuitenkin hieman kartoitettiin kiinnostavia paikkoja, ja saatiin Hannan ja Chrissin vinkit.

Niinpä me kahdeksan sitten varhaisena huhtikuisena keskiviikkoamuna lensimme Sloveniaan. Ensimmäiseksi vuokrattiin kaksi autoa. Kahdella autolla saattaisimme sitten kulkea tarvittaessa eri reittejä ja useamman matkalaisen mieltymysten mukaan.

Suuntasimme kentältä ensin peräkanaa Blediin, jossa osa ystävistämme ei ennen ollut käynyt. Kaunis, mutta tuulinen sää ehkä hieman lyhensi visiittiämme. Toki kuuluisat Bledin Kremnitz-leivokset nautittiin Hotelli Parkin terassilla järveä ihaillessa.

Seuraava etappimme oli Radovljica, kaunis vanha kaupunki. Tuulisessa säässä suoritettu kaupunkikiertäminen sai meidät etsimään lounaspaikkaa. Joku meistä kertoi tunteneensa ruuan tuoksua kävelymme aikana ja niinpä suuntasimme tuoksun lähteelle. Mainio lounas ja kauniit Sava-joen maisemat.

Olimme saaneet vinkin hyvästä "snapsipaikasta" matkamme varrella, ja niinpä suuntasimme täysin vatsoin etsimään snapseja Krajnista. Valitettavasti olimme hieman kiireisiä – lomalla kun olimme – ja koska paikkaa ei tuntunut helposti löytyvän, suuntasimme jo kohti etelää.

Perillä Lipizzaner Lodgessa meitä odotti kuohuviini, täytekakku ja kahvit. Yksi meistä vietti syntymäpäivää, ja hänelle tarjoilu oli yllätys, ilmeisesti kuitenkin varsin mieluisa.

Majoittumisemme jälkeen saimme slovenialaisen tv-kokin, Rihard Basan, meille valmistaman aidon slovenialaisen illallisen monine ruokalajeineen. Erityistä ihastusta herättivät villiparsa ja karhunlaukka. Hyviä paikallisia viinejä tietenkään unohtamatta. Saivatpa pari seurueemme herrahenkilöä myös opastusta prsut-kinkun oikeaoppisesta leikkaamisesta, kädestä pitäen.

Aurinkoinen torstaiaamu, pikainen aamukävely niittyjen poikki, ja runsas aamiainen Nanos-vuorta katsellen sai joukkomme taas matkaan. Nyt suuntasimme Istriaan, piipahdimme pikaisesti Portorozissa ja jatkoimme Piraniin. Aurinko lämmitti jo mukavasti, ja pienen kaupunkikatselumuksen jälkeen suuntasimme kalaravintolaan lounaalle. Hyvin ravittuina autoilimme, tietenkin molemmat autot peräkanaa, Kroatiaan. Toinen autokunnista tosin ei aikonut pysähtyä rajalla, mutta Kroatian tulliviranomaiset hoitivat kyllä hommansa. Eu-maitahan ovat molemmat, mutta Kroatia ei ole vielä mukana Schengen-sopimuksessa.

Kroatiassa suuntasimme Grozjanin pieneen vanhaan idylliseen kaupunkiin. Kukkulan laelta näkyi silmänkantamattomiin viiniköynnöksiä ja erityisesti oliivipuutarhoja. Öljyostosten ja kahvin jälkeen palasimme takaisin Sloveniaan ja "kotiin" Landoliin.

Illan ohjelmana oli snapsimaistiaiset Markon ja Nadan luona hieman etelämpänä Landolista.

Kenenkään ei tarvinnut ajaa, sillä Marko ja Hanna toimivat kuskeina, joten saimme kaikki maistella snapseja. Hienoja, yllättäviäkin makuja. Ja kuinka paljon työtä Marko ja Nada tekevät saadaakseen sellaisen määrän erilaisia snapseja aikaiseksi!

Perjantai-aamuna, runsaan aamiaisen jälkeen, osa meistä patikoi Predjaman linnalle, osa autoili.

Sieltä koko porukka vietiin Nanos-vuorelle metsästäjä-Slavkon opastuksella. Aurinkoinen raikas vuoristoilma sai matkaajat myös valeltelemaan vuoren huipun suuntaan. Ylhäällä oli vielä lunta ja vieressä villit jouluruusut kukkivat. Ja vähän alempana Slavko valmisti meille avotulella usen ruokalajin aterian mm. hirviglassia. Toki snapsien ja viinien kera!

Tuota ruokailua ei voi kutsua pikalounaaksi – taisimme viipyä vuorella kuusi tuntia.

Todella mieleenpainuva ja maukas ateria!

Kotiuduttuamme pääsimme suomalaiseseen saunaan, jonka Hanna ja Chris ovat, kahteen kertaan, rakennuttaneet. Slovenialaisilla saunan rakentajilla kun oli ollut varsin erilaiset käsitykset saunasta. Ilta päättyi Hannan tekemään ihanan raikkaaseen salaattiin ja grillattuihin slovenialaisiin makkarihin. Taisi siinä olut, ehkä parikin, huveta kyytipoikana.

Lauantaina suuntasimme aamiaisen ja Hannan&Chrissin hyvästelyjen jälkeen ensimmäisen kerran eri suuntiin. Toinen autokunta suuntasi Lipizzaan hevosia katsomaan ja Postojan tippukiviluoliin ja toinen Ljubljanaan. Ljubljanaan suunnanneet kävivät torilla ostoksilla (villiparsaa ja karhulaukkaa) ja ihastelivat kaupunkia. Tapasimme taas toisemme lounaalla Kamnikissa, jonne saapuivat myös mariborilaiset ystävämme Tatjana ja Niki meitä tervehtimään.

Illalla lento hieman koleaan koti-Suomeen ja loma oli ohi.

Saatat hieman ihmetellä matkan runsasta ohjelmaa ja alussa kertomaani matkan mottoa. No, ajattelimme lepäillä seuraavalla kerralla kun suuntaamme Lipizzaner Lodgeen!

Kiitoksia kaikille mukana olleille mahtavasta matkaseurasta. Suuret kiitokset Hannalle, Chrissille, Rihardille, Markolle, Nadalle ja Slavkolle – teitte matkastamme unohtumattoman!

Aira

Kuvat Sirpa Spoljaric

SLOVENIA-SEURA RAVINTOLAPÄIVÄSSÄ

Slovenia-seura osallistui jälleen ravintolapäivään 16.5. Helsingissä omalla PLANIKA-ravintolallaan. Planika pystytettiin Helsingin Vanhankaupungin kosken rantaan. Tänä vuonna keräsimme seuralle varoja myymällä kaikkialla Balkanilla tuttuja cevapciceja, jotka valmistetaan grillaamalla lampaan jauhelihasta ja mausteista. Cevapit tarjottiin leivän, aidon Aivarin (paprikasäilyke) ja tuoreen sipulin kera. Lisäksi tarjolla oli juureen leivottua leipää, tattarikuoreen valistettua vadelmarahkapaistosta ja strudelìa. Juomina myytiin kahvia, vettä ja mehuja. Moni ulkoilija pysähtyi nauttimaan välipalaa ravintolassamme.

Sirpa Spoljaric-Kuvat Aira Pellinen

HYVÄÄ - KAUNISTA - HERKULLISTA - KESÄÄ KAIKILLE!

Kiitos Teille kirjoittajat ja kuvittajat!

Tiedotteen kokosi Helena Päättalo